

နေ့ဇွယ်ဝင်မြင့်

အမြတ်နိုးဆုံးကလေး

အခန်း (၁)

တစ်ခြံလုံး တစ်ဝင်းလုံး ခြံစည်းရိုးတွေမှာ ၊ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ အတွဲလိုက်အိုင်လိုက် လှပစွာချိတ်ဆွဲထားသည့် ရောင်စုံမီးသီးအားလုံး ခလုတ်တစ်ခု ဖိချရုံဖြင့် လင်းလေ၏။

ခြံကလှသွားသည် ။ နစ်မျောကြည်နူးဖွယ်ဖြစ်သွားသည် ။ ထိုအချိန်မှာ ပဲ ‘သက်လင်း’ ၏ တစ်ကိုယ်တော်တီးခတ်မှု အော်ဂင်သံလေးက ရန်ခုန်ဖွယ် ငြိမ့်ညောင်းစွာ တိုးဖွဖွ စတင်မြည်ကြွေး၏။ တဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်မိမိမ့် ကျယ်လာသည် ။ ‘ကြွေဝေ’သည် ရင်ခုန်လှိုက် မောဖွယ် ဖြစ်သွားရတော့သည် ။

ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျစွာ ဖတ်ပြသူထံတွင် နားထောင်ရင်း ရင်ထဲ စွဲခိုက်သွားရသကဲ့သို့၊ အသာယာဆုံးသော ငှက်မြည်သံလေးကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ စမ်းချောင်းလေးနား ရုတ်တရက်ရောက်ကာ စမ်းရေစီးသံ တိုးတိုးလေးကို ခံစားနားဆင်လိုက်ရသကဲ့သို့၊ အနှစ်သက်ဆုံးသော အရာတစ်ခုကို မက်မောနှစ်ခြိုက်စွာ စားသုံးလိုက်ရသကဲ့သို့ နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ကြည်နူးကျေနပ်ခြင်း ချမ်းမြေ့ငြိမ်းအေးခြင်းဟူသည့် ခံစားမှုအားလုံး တစ်ပြိုင်တည်းမှာ နှစ်သိမ့်စွာ ခံစားလိုက်ရသလို ကျေနပ်တင်းတိမ်ခြင်းများ စွာ ဖြစ်ထွန်းသွားရတော့သည် ။ ဤသည် ပင်လျှင် ‘ကြွေဝေ’၏ မင်္ဂလာညနေ ဆည်းဆာကျက်သရေတစ်ပါးဖြစ်တော့သည် ။ ခဏကြာလျှင်တော့ တူရိ

ယာပစ္စည်း စုံလင်စွာတီးခတ်၍ အသံချို့မလေးများ ၏ မြူးမြူးကြွကြွ တေးသီသံများကို မြိုင်ဆိုငံစွာ နားသောတဆင်ရမည်ဖြစ်ပါ၏။

“တေဘယ်အလဲဗင်း”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက အနားသို့ ရောက်လာကာ စားပွဲနံပါတ် ဆယ့်တစ်မှ မှာ ယူထားသည် များကို နှုတ်မှ ရွတ်ပြသည် မို့ ‘စာမရီ’က ပြေစာစာရွက်မှာ ရေးချလိုက်ရသည် ။ နားထဲမှာ တော့ သက်လင်း၏ အော်ဂင်သံလေးက စီးဝင်ဆဲပါ။

“အဲဒီ အော်ဂင်သံမားလေးကို ခင်မင်တာ အပြစ်လား”ဟု မခင်မင် စေချင်သူ အုပ်စုကို မေးကြည့်ချင်ပါ၏။ တည်းခိုခန်းများ ၊ စားသောက်ခန်းများ ၊ စင်မြင့်ဂီတဖျော်ဖြေပွဲများ ၊ ခန်းမတွင်း သီဆိုတီးခတ်မှုများ ဖြင့် မြိုင်ဆိုငံနေသည့် ‘ကြွေဝေ’ဆိုသည့် ဟိုတယ်ကြီးမှာ ဘောက်ချာရေး၊ ငွေသိမ်းလုပ်နေရသည့် အမျိုးသမီးမို့ မခင်စေချင်ကြတာလား။

“ရိုးသားကြိုးစားစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရာမှာ အလုပ်ရွေးဖို့ ၊ အလုပ်ခွဲဖို့ လိုအပ် ပါသလား” ဟု မေးချင်၏။ အဲသည် သက်လင်းကတော့ ဘာထူးလို့ လဲ၊ သူရော ကြွေဝေမှာ အော်ဂင်လာတီးနေသူ မဟုတ်လို့ လား ကြွေဝေ အလုပ်သမားချင်း၊ ဘဝတူချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးကြတာ အပြစ်လား။ သက်လင်းကတော့ တစ်ဆင့်တက်ချင်သည် ပေါ့။

“ချစ်ပါရစေ”တွေ ဘာတွေထိဖြစ်လာပေမယ့် စာမရီက သက်လင်းကို ခင်ကိုခင်တာ၊ သူငယ်ချင်းလို၊ မောင်နှမလို၊ အဲသည် လို မခင်ရဘူးလား။ ခင်ခွင့်မရှိဘူးလား၊ ခင်ရုံခင်ပြီး သက်လင်း တောင်းဆိုထားသည့် အချစ်ကို လက်ခံသေးတာတောင်မဟုတ်ပါဘဲ အဲသည် လောက် ဝိုင်းသည်းနေ ကြလျှင်တော့ အဲသည် အုပ်စုကို ရွံ့ချင်တာနှင့်ပင် သက်လင်းအချစ်ကို လက်ခံဖြစ်ဖို့ နီးစပ်နေပြီ။

မလုပ်ကောင်းလို့ ၊ မလုပ်ချင်လို့ သာပဲပေါ့။

မိန်းမသားသိက္ခာကို ထိန်းထားတယ်ဆိုတာ မသိကြဘူးလားဟု မေးချင်၏။ ဣန္ဒြေကို ခြုံစောင်တစ်ခုလို လွှမ်းခြုံစေထားတာကို မမြင်ကြဘူးလားဟု မေးချင်၏။

“သိပ်တော့ သည်းသည်းလှုပ်ပြမနေကြနဲ့ ၊ စိတ်က သိပ်ရှည်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ” ဆိုသည့် ဝါကျကို ရင်ထဲမှာ ပြောဖြစ်ခဲ့တာ အကြိမ်ကြိမ်ပါ။

တူရိယာဝိုင်းမှ ဒရမ်သံက ဂျမ်းခနဲဝင်လေ၏။

★

“အဲဒီကောင်မလေးပဲ သားရယ်”

ဒေါ်တင်တင်လင်းက ‘မာန်ရှင်း’လက်မောင်းကို ညှစ်လိုက်သည် ။

“ကောင်တာမှာ ထိုင်နေရတယ်ဆိုကတည်းက စဉ်းစားသကြည့်ပါတော့၊ သူ ဘယ်လိုလူတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေရမလဲဆိုတာ”

မာန်ရှင်း ပြုန်းခနဲ လှည့်မကြည့်ပါ။ စားပွဲပေါ်ရောက်လာသည့် ကဏန်းလက်မကြော် ပန်းကန်ထဲမှ လက်မတစ်ချောင်းကို အရိုးဘက်မှ ကိုင်၍ ပါးစပ်ထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းသွင်းသည် ။ ခေါင်းကိုမော့၍ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောနေဟန်ပြု၍ ကဏန်းသားကို မြို့မြို့ဝါး၏။ ဝါးရင်းက တော်တော်အရသာရှိတာကို သတိထားမိသည် ။ ကဏန်းလက်မကြော်ဆိုတာ ဆန်းဆန်းပြားပြား အစားအစာမဟုတ်ပါ။ ဟိုတယ်တိုင်း၊ စားသောက်ဆိုင်တိုင်းမှာ ရနိုင်၏။ မကြော်ရသေးသည့် အခွံမာဖယ်ပြီး ကဏန်းလက်မချောင်းလေးများကိုတောင် ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့်ထည့်လျက် အအေးခံပစ္စည်းများ အဖြစ် အဆင်သင့်ကြော်စားရုံ ရောင်းနေကြပြီပဲ။

နေရာတကာ အစိမ်းရော ကြော်ပြီးသားပါ ရနိုင်စားနိုင်သည့် အများ
သုံးအစာတစ်ခုက ‘ကြွေဝေ’မှာ အရသာအရှိဆုံးဖြစ်နေပါလား။

“ဘဲကြွပ်ကြော် တော်တော်ကောင်းတယ် သားရဲ့ ”

ဒေါ်တင်တင်လင်းကလည်း အစားအသောက်တွေ စနိုက်နေပြီ ဖြစ်
၏။

“ဘာပါလဲ မသိဘူး၊ တခြားဆိုင်နဲ့ မတူဘူး”

ဒေါ်တင်တင်လင်းဆိုတာ ဟိုတယ်တကာလိုက်ပြီးမှာ နိုင် စားနိုင်
သုံးနိုင်လောက်အောင် သူဌေးမကြီး မဟုတ်ပါ။ သား ‘သက်လင်း’၏ အနု
ပညာလုပ်အားခဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက် အဲသည် ထဲက သုံးရတာပါ။
လောက်သည် မဟုတ်ပေမယ့် ‘မာန်ရှင်’အထောက်အပံ့က ချိုင့်ခွက်မှန်
သမျှကို ဖြည့်ပေးခဲ့သည် ။ မာန်ရှင်းသည် ဒေါ်တင်တင်လင်း၏ မှီခိုအား
ထားရာ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သလို ဝမ်းကွဲတူလည်း ဖြစ်၏။

စားတော်ဆက်တွေ၊ ဟိုတယ်တွေ၊ မိုတယ်တွေမှာ ခန်းမတွင်း တေး
ဂီတဖျော်ဖြေမှု၊ စင်မြင့်ဖျော်ဖြေမှုတွေ ခေတ်စားလာခြင်းက ဒေါ်တင်တင်
လင်းတို့ သားအမိကို တော်တော်ကလေး ချောင်လည်သွားစေသည် ။
အနုပညာသည် အဆိုရှင်မလေးတွေကို လာရောက်စားသောက်သူများ
က ဆုကြေးချီးမြှင့်တိုင်း တစ်ဖွဲ့လုံးဝေယူစနစ်ရှိသောကြောင့် အားလုံး
မျှတပိုလျှံကြရလေ၏။ ဒေါ်တင်တင်လင်းက သက်လင်း သွားလေရာ
နောက် ကြိုကြားကြိုကြား လိုက်ပါသည့်အခါတွေမှာ စားပွဲသောက်ပွဲတို့
နှင့် တစ်ခါတလေကြုံ၏။

လူကြီးမို့ အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်ပေမယ့် ဝိုင်းထဲဝင်ထိုင်ဖို့ တင့်တယ်သ
ည် ဟု ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်ယူဆကာ ဝင်နွဲ့ခဲ့ဖူးပေါင်းများ ပြီလေ။

“ဒေါ်လင်းက သက်လင်း မိန့်မယူသွားမှာ စိုးတာလား”

ဝက်အူမကြီးသုပ်ပန်းကန်မှ နံနံပင် စိမ်းစိမ်းအခက်ဖားဖားကြီးတစ်ခက်ကို တူနှင့် ညှပ်၍ ဝါးရင်း မာန်ရှင်း အေးဆေးစွာ မေးလေ၏။

“သားရယ် ... ကိုရှင်းရယ်၊ သားညီက ဟိုတယ်မှာ ကောင်တာထိုင်တဲ့ ကောင်မလေးမှ သွားကြိုက်နေလို့ ၊ လုပ်ပါဦး၊ ဖျက်ပါဦး၊ ဒေါ်လင်း ရင်ကွဲပြီးသေရပါလိမ့်မယ်”

“ဒါမျိုးက ငိုကြီးချက်မဖြစ်စရာ မဟုတ်ဘူး လေ ဒေါ်လင်းရဲ့ ၊ အကြမ်းပတမ်းကြီးလည်း သွားမကိုင်နဲ့ ၊ ဟိုကောင်က မိုက်ရှူးရဲနဲ့ ခိုးပြေးမှ ချက်ချင်းကြီး မြေးထိန်းနေရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒေါ်လင်းလည်း ခေါင်းမီးတောက်နေပါပြီ၊ လူလည်း သေလုမ္မော်ပါးပါ” ဆိုလာသည် မို့ အခြေအနေကို မသိမသာ အကဲခတ်ဖို့ ၊ လေ့လာဖို့ ဒေါ်လင်းနှင့် မာန်ရှင်း တို့ တူဝရီး ‘ကြွေဝေ’သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းပါ။

“စိုးတာပေါ့ သားရယ်၊ မုဆိုးမဘဝနဲ့ ဘယ်လိုရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သားအသိဆုံး၊ ခုတလောလေးမှ ချောင်လည်စပြုလို့ သားဆီက အကူအညီလေး လျှော့တောင်းရတာလည်း သားအသိဆုံး၊ ငွေပိုငွေလျှံလေး ဖြစ်လာရင် အိမ်ပိုင်လေး၊ တိုက်ခန်းပိုင်လေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုလောက် ရချင်ရသေးတယ် ...

“သေရင်တောင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်သေရတော့ ကောင်းတာပေါ့ သားရယ်၊ ခုချိန်မှာ မိန်းမလည်း မတောင်းနိုင်သေးဘူး၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်ပြီးရင်တော့ ယူချင်ယူပါ ...

“သူလည်း လောကီသားပဲ၊ ဒေါ်လင်းလည်း မသေခင် မြေးထိန်းချင်

သေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ တော့ မဟုတ်ဘူး ၊ တခြား ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းကလေးနဲ့ ”

“ဒီကောင်မလေးက တော်တော်ကလက်လို့ လား”

“ဆင်းလည်း ဆင်းရဲတယ် သားရဲ့ ၊ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမှုတ်လို့ ဖြစ်မလား၊ ပြီးတော့ သူလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကိုလည်း မကြိုက်ပါဘူး၊ ကလက်သလား မကလက်သလား ဆိုတဲ့ အဆင့်ထိတောင် မတွေးပါဘူးကွယ်၊ လူတကာနဲ့ ဆက်ဆံနေရပုံကိုလည်း ကြည့်တော့”

ဒေါ်လင်း လေသံပျော့ပေမယ့် သားတော်မောင် သက်လင်းကို ‘မေဥဿဖယားခင် ”နှင့် မနီးစပ် နီးစပ်အောင် ဇွတ်လှော်နေမှန်း မာန်ရှင်းသိပြီးသားပါ။

“လှတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ တက္ကသိုလ်တက်နေတယ်ဗျာ၊ သူက အဆိုတော်၊ ကျွန်တော်က အော်ဂင်သမား၊ ခင်တယ် ရင်းနှီးတယ်ပေါ့ အစ်ကိုရယ် ...

“ဖြူဖြူစင်စင် မောင်နှမတွေပါ၊ အမေက အဲဒါကျတော့ ရည်းစားစကားမပြောရကောင်းလားလို့ နေ့တိုင်း ဆူတယ်

“သူကလည်း မကြိုက်၊ ကျွန်တော်ကလည်း မကြိုက်ဘူး” ဟု သက်လင်းက လာတိုင် သွားပြီးပြီ။ သက်လင်းဆိုတဲ့ ကောင်က သူမကြိုက်သည့် မေဥဿဖယားခင်ကို အမေက ဇွတ် ကြိုက်ခိုင်းနေတာကျတော့ မာန်ရှင်းကို လာတိုင်သည် ။ သူမကြိုက်နေသည့် ကောင်မလေးအကြောင်းကျတော့ တစ်ခွန်းမျှ ပြောမသွားခဲ့ချေ။

အဲသည် ကိစ္စကို သူ့အမေတစ်လှည့်တိုင်ဖို့ များ ချန်ထားခဲ့လေသလား ထင်ရသည် ။

“ရုပ်ကလေးတစ်ခုမက်နေတာ ခက်တာပေါ့”

“အဲဒီကောင်မလေးက လှလို့ လား”

“ဖြည်းဖြည်းသာ လှည့်ကြည့်ပေတော့၊ အဲဒီရုပ်ကလေးပြစားနေတာ နေမှာ ပေါ့၊ ဒေါ်လင်းတို့ သားအမိက မပြည့်စုံပေမယ့် ကျောထောက် နောက်ခံ ကိုရှင်းတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ သိပုံရ တယ်”

“ကျွန်တော့်ကို သိတယ်”

“သိမှာ ပေါ့၊ ဂီတလောကကြီးတစ်ခုလုံး သိတာပဲ၊ ဒေါ်လင်းက သား ကို အော်ဂင်ပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ဘယ်လိုပံ့ပိုးနိုင်မလဲ၊ ကိုယ်ပိုင်အော်ဂင် ဘယ်ဝယ်ပေးနိုင်မလဲ ...

“သက်လင်းကလည်း သူ့အစ်ကို ကိုမာန်ရှင်းကျေးဇူးကို လူစုံတိုင်း အမြဲ တရရ ပြောတာ၊ သိမှာ ပေါ့ကွယ်၊ သက်လင်းကိုရရင် ကိုရှင်းက ကြည့်နေမှာ မှ မဟုတ်တာ

“အဆင့်ချင်းက မိုးနဲ့ မြေလို ကွာလွန်းလို့ သာ၊ ကြုံခွင့်ဆုံခွင့်သာရရ င် ကိုရှင်းလိုလူမျိုးဆို ပိုပြီးတော့တောင် လိုက်ကပ်ဦးမှာ ၊ ညီကို သတိ ပေးဆုံးမရင်တောင် ကိုရှင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်မပတ်သက်ဖို့ သတိထားသင့်တယ်”

မာန်ရှင်းက ခေါင်းမော၍ ရယ်၏။

သည် လို မလောက်လေးမလောက်စား ကောင်မလေးမျိုးကများ လာပတ်သက်ချင်လို့ မရလား။ မာန်ရှင်းဆိုတာ ပဲ့ပြားရွေကျူလို တောင် လေလာတောင်ယိမ်း၊ မြောက်လေလာ မြောက်ယိမ်းသည့်အရွယ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ပြီးတော့ လေတိုက်လို့ သစ်ရွက်လှုပ်ရင်တောင် ရင်ခုန်တယ်ဆို တဲ့ အရွယ်ကိုလည်း ကျော်ခဲ့ပြီ။ မာန်ရှင်းက ကမ္ဘာကိုပတ်ပြီးမှ မြန်မာပြ

ည်မှာ အခြေချရအောင် ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ အရွယ်ရောက်လူသား၊ စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်းများ ပိုင်ရှင်၊ မိခင်မရှိ၊ ဖခင်က နိုင်ငံခြားမှာ ပဲ တစ်အိုးတစ်
အိမ်နှင့် ကျန်ရစ်သည် မို့ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေ၊ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို
မောင်နှမတွေကိုပဲ အဖော်လုပ်ကာ တွယ်တာခင်မင်နေရပေမယ့် ...

နေတော့ တစ်ယောက်တည်း။ မျက်စိရှုပ် နားငြီးမခံနိုင်သူမို့ အေး
အေးနေချင်တာ လည်း ပါသည်။ ။ လူငယ်စိတ်နှင့် မာန်တက်နေတာလ
ည်း ပါသည်။ ။ ဆွေမျိုးစုထဲ ကိုယ်ကသာထောက်ပံ့ ပေးကမ်းကြည့်ရှု၊ တ
စ်ဖက်သားကို မှီခိုစရာမလို၊ သူဌေးသားမဟုတ်သည့် ကိုယ်တိုင်သူဌေး
လေးလေ။

“ရုပ်ကလေးရှိတာ သူ့အတွက် လက်နက်တစ်ခုလို ဖြစ်နေတော့တာ
ပါပဲကွယ်၊ သက်လင်းကိုသာ တားမရရင် ဒေါ်လင်းတော့ သေမှာ ပါပဲကွ
ယ်”

မာန်ရှင်း ရယ်ရှိန်ကိုတန့်သည်။ ။ ဒေါ်လင်းကိုကြည့်၏။ တကယ်ကိုချ
တော့လုနီးပါး မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၏။ သည် အမေနှင့် သည် သား နှ
စ်ယောက်တည်းမို့ ပူရှာပေမပေါ့လေ။

“ကျွန်တော် ပြောပါဦးမယ်၊ သက်လင်းက ဒီလောက်မမိုက်ပါဘူး၊
ကျွန်တော်ပြောရင် ရပါတယ်”

“ပြောပါ သားရယ် ... ပြောပါ၊ ဒီည တီးဝိုင်းပြီးရင် အဲဒီကလေးမကို
အိမ်လိုက်ပို့ဦးမှာ ထင်တယ် ”

“ကျွန်တော် စောင့်ခေါ်သွားလိုက်ပါ့မယ်”

“အဲဒီလိုတော့လည်း ကိုရှင်း အချိန်တွေပုပ်ကုန်မှာ ၊ နောက်ပြီး ဆိုင်
ကယ်လည်း ပါတယ်လေ”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ”

မာန်ရှင်းက သူ့ညီ သွားရေးလာရေး လွယ်ကူဖို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝယ်ပေးထားသည်။ သက်လင်း ကြွေဝေသို့ ဆိုင်ကယ်နှင့်ပင် လာလေ့ရှိ၏။

“အဲဒီဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ခါးတဖက်ဖက်နဲ့ ပါနေတာပါ သားရယ်”

ခါတိုင်း အစားကောင်းဆို ကြိုက်တတ်ပါဘိသန့်။ သည် တစ်ခါတော့ ဒေါ်တင်တင်လင်းခမျာ မျိုမကျရှာ။ မာန်ရှင်းတစ်ယောက်တည်း စားရတော့ ဟင်းတွေက ကျန်နေသည်။ မာန်ရှင်းက လက်သီးဆုပ်လောက်ရှိသည့် ပုစွန်တုပ်ကြီးကို ကျင်လည်စွာဖဲ့၏။

“အပြီးကလည်း ချိုသလားမမေးနဲ့”

ဒေါ်တင်တင်လင်းက မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။ မဝေဖန်ဘဲမနေနိုင် ဖြစ်နေပုံဖြင့် တတွတ်တွတ် ပြောနေ၏။

“စားပွဲထိုးလည်း ပြုံးပြတာပဲ”

မာန်ရှင်း ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းလှည့်၏။ ကောင်တာမှာ ထိုင်နေသည့် ကောင်မလေးက စားပွဲထိုးကောင်လေးကို ပိုက်ဆံအမ်းရင်း ပြုံးပြနေသည်။ အပြီးက များ လွန်းသည် မို့ အရယ်ဘက်သို့တောင် လှချင်၏။ အသံထွက်ရုံတစ်မည်ဟု ဆိုချင်သည်။ အသံသာထွက်လျှင် သည်လောက်နှုတ်ခမ်းအကျယ်အဖွင့်ကို အပြီးဟု မဆိုနိုင်တော့ပါ။ အရယ်ဟု သာ သတ်မှတ်ရပါမည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေး ထွက်သွားမှ ကောင်မလေး မျက်နှာမော့လာသည်။

ငယ်မူပြန်ကာ “စွီ”ဟု အော်လိုက်ချင်၏။ နိုင်ငံခြားမသွားခင် ခပ်ငယ်ငယ်အရွယ် ကျောင်းတုန်းကတော့ ကောင်မလေးချောချောလှလှမြင်

လျှင် ဘေးကသူငယ်ချင်းတွေ ကြည့်ခွင့် မရလိုက်မှာ စိုးလို့ “စွီ”ဟု အော်
ခဲ့၏။ စွီအော်သံကြားလျှင် သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး ဝိုင်းကြည့်သည် ။
တစ်ခါတလေ “စွီ၊ မစွီ” ငြင်းရသေးသည် ။ စွီကိုတွေ့လျက် မအော်ဘဲ
တစ်ယောက်တည်း အဝကြည့်ပစ်လိုက်လျှင် မျှဝေခံစားခြင်းမပြုလျှင်
သစ္စာဖောက်အဖြစ် သူငယ်ချင်းအဖွဲ့အစည်းထဲမှ တစ်ပတ်တိတိ နုတ်ပ
ယ်ခြင်းခံရသည် ။

စွီမှ စွီပါပဲ။ အငြင်းပွားစရာမရှိသည့် စွီ။ သူ့ကို မစွီပါဘူးဟု ဘယ်သူ
ကမှ ငြင်းမည်မထင်။ ကျောင်းသားဘဝကို ပြန်ပြေးသွားကာ ယခုအခါ
တွင် တချို့အိမ်ထောင်ကျ၊ တချို့ ကလေးအဖေ ဖြစ်နေသည့်
သူငယ်ချင်းတွေကို ပြေးစုပြီး “စွီ”ဟု သာ ကျုံးအော်လိုက်ချင်တော့သည်
။

ရက်ရက်စက်စက် လှပါဘိခြင်း။ မင်းက စွီကလေးပေကိုး။

★